

Čís. 5596.

Do srovnalých usnesení nižších soudů, jimiž byla nařízena knihovní poznámka, že bylo zahájeno řízení o zbavení svéprávnosti, jest dovolací rekurs nepřipustným.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1925, R II 383/25.)

Soud první stolice nařídil knihovní poznámku, že bylo zahájeno řízení o zbavení svéprávnosti proti vlastníku nemovitosti. **Rekursní soud** napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Řád o zbavení svéprávnosti neobsahuje ustanovení o knihovní poznámce, že řízení v něm upravené bylo zahájeno. Nezbyvá tedy než posouditi přípustnost této poznámky dle knihovního zákona a proto jedná se v tomto případě o věc knihovní, v které dle §u 130 tohoto zákona další rekurs není přípustným, byl-li rekurs do usnesení prvního soudce soudem druhé stolice zamítnut. Dovolací rekurs do srovnalých usnesení nižších soudů, jimiž byla nařízena knihovní poznámka, že řízení o zbavení svéprávnosti bylo zavedeno proti stěžovateli, jest tedy nepřipustným. Bylo jej proto odmítnouti, což dle §u 130 knih. zák. měl učiniti již soud první stolice.

Čís. 5597.

Pojištění u báňských bratrských pokladen (zákon ze dne 11. července 1922, čís. 242 sb. z. a n.).

Na pohledávky, příslušející pojištěnci dle zákona ze dne 11. července 1922, čís. 242 sb. z. a n., mohou vésti exekuci pouze věřitelé, již dle zákona mají nárok na výživné vůči pojištěnci.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1925, R II 388/25.)

Soud první stolice povolil ku vydobytí peněžité pohledávky zemského fondu exekuci zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky dlužníka (horníka) proti revírní bratrské pokladně z nemocenského pojištění. **Rekursní soud** exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Podle ustanovení §u 88 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 242 sb. z. a n., nesmí býti exekucí zabaveny a zajišťovacím úkonem stíženy pohledávky, příslušející dle tohoto zákona, pokud nejde o pohledávky výživného. Ježto nejde o pohledávky výživného, není navržená exekuce přípustna.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Vymáhající strana nesprávně vykládá § 88 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 242 sb. z. a n., který

ustanovuje, že pro pohledávky výživného, které přísluší podle zákona věřiteli, může být vedena exekuce až do polovice zaopatřovacího platu (odbytného). Zákon má na mysli věřitele, kteří dle zákona mají nárok na výživné vůči povinnému. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje další ustanovení uvedeného řu, že dlužníku musí volně zůstat ročně 2000 Kč, pokud nejde o nárok na výživu manželského nebo nemanželského dítěte. Nejde tedy v tomto případě o výživné ve smyslu tohoto řu, neboť vymáhající věřitelka žádá na povinném částečnou náhradu 340 Kč za to, že tento v slezském ústavě pro léčení nervových chorob byl zaopatřen od 27. září do 10. listopadu 1924, tedy nikoli ze zákona.

Čís. 5598.

Zařízení biografu jako takové nepřipouští vzetí do úschovy dle řu 451 obč. zák., nýbrž lze zástavní právo zříditi pouze dle řu 452 obč. zák. Nestací však k tomu protokol o zřízení zástavního práva.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1925, Rv I 1429/25.)

Procesní soud první stolice zamítl žalobu, již se domáhali žalobci, by bylo uznáno právem, že smluvní zástavní právo, zřízené listinou ze dne 1. června 1920 žalobcům ku zařízení biografu jest po právu a že má přednost před soudním zástavním právem žalovaných. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby. D ů v o d y: Nesprávné právní posouzení shledává žalující strana v tom, že první soud nesprávně má za to, že nejde o souhrn věcí, nýbrž jen o jednotlivé předměty a že proto není podmínek pro zastavení symbolickým odevzdáním a že, poněvadž hmotné odevzdání se nestalo, nevzniklo zástavní právo. Sluší přisvědčiti názoru strany žalující, že zařízení biografu pokládati nutno za věc hromadnou; dle řu 302 obč. zák. rozuměti jest věc hromadnou souhrn několika zvláštních věcí (předmětů), jež za jednu věc bývají považovány a jedním společným jménem označovány. Pod zařízením biografu bývají označovány všechny věci, jichž jest potřebí, a jež jsou určeny k provozování biografu; označení to jest obvyklé a rozumí se pod ním určitý souhrn sloužící určitému účelu. Jsou zde splněny tytéž náležitosti, jako na př. u knihovny, zařízení domu, skladu zboží, jež právní věda za věci hromadné považuje; není tedy důvodů zařízení biografu upírati povahu věci hromadné. Z toho následuje, že k nabytí práva zástavního dostačí symbolická tradice dle řu 452 obč. zák. a že není správným názor prvního soudu, že žalobci mohli práva zástavního nabýti jen hmotnou tradicí dle řu 451 obč. zák. Dle řu 452 obč. zák. potřebí k zastavení, by bylo použito takových znamení, z nichž každý zastavení snadno může poznati. Toto ustanovení vyhledává tedy jednak znamení, jednak snadnou poznatelnost zastavení. V řu 452 obč. zák. odkazuje se na § 427 obč. zák., který mezi znameními uvádí výslovně i listiny; proto nutno přisvědčiti názoru žalobců, že listina může býti takovým znamením, kterým symbolická tradice (odevzdání) může býti provedena, a které hmotné, skutečné odevzdání nahrazuje. Listina, již se žalobci dovolávají, totiž protokol ze dne 1. června 1920 však má další náležitosti řu 452 obč. zák., neboť z nich jest patrno